

Gruzja i jej regiony na poradzieckiej ścieżce rozwoju społeczno-gospodarczego: uwarunkowania, poziom oraz dynamika procesu

W dysertacji autorka podejmuje tematykę rozwoju Gruzji i jej jednostek regionalnych w warunkach transformacji systemowej. Praca składa się z 8 rozdziałów, jej układ odpowiada postawionym pytaniom badawczym.

Celem głównym pracy jest pogłębiona analiza ścieżki rozwoju społeczno-gospodarczego Gruzji i jej regionów, ze szczególnym uwzględnieniem okresu transformacji systemowej. W ramach realizacji powyższego celu sformułowano 8 pytań badawczych:

P1: Jaki okres uznać można za krytyczny splot wydarzeń (ang. critical conjuncture), który doprowadził do wybicia kraju z dotychczasowej (radzieckiej) ścieżki rozwoju?

P2: W jaki sposób Gruzja rozpoczęła proces wejścia na nową (poradziecką) ścieżkę rozwoju społeczno-gospodarczego?

P3: Jakie etapy transformacji systemu wystąpiły w kraju po 2003 roku?

P4: Jaki jest stopień zaawansowania transformacji systemowej Gruzji na tle innych państw poradzieckich?

P5: Jakie są główne uwarunkowania rozwoju Gruzji i jej regionów w okresie przemian systemowych?

P6: Jaki jest obecny poziom i dynamika rozwoju społeczno-gospodarczego regionów Gruzji?

P7: Jakie są główne typy rozwoju gruzińskich regionów?

P8: Jaka jest społeczna percepcja rozwoju Gruzji w okresie przemian systemowych?

Zakres czasowy pracy jest zróżnicowany w poszczególnych jej częściach. Identyfikując krytyczny splot wydarzeń (ang. critical conjuncture) skupiono się na okresie od odzyskania przez kraj niepodległości (1991) do tzw. rewolucji róż (2003). Badając etapy i stopień zaawansowania transformacji systemowej oraz uwarunkowania rozwoju Gruzji i jej regionów odwołano się głównie do lat 2003-2020. Analizę statystyczną poziomu i dynamiki rozwoju społeczno-gospodarczego regionów Gruzji dokonano na podstawie danych z lat 2006-2019. Badanie percepcji społecznej rozwoju

wybranych regionów przeprowadzono w oparciu o dane pierwotne, zebrane w lipcu 2018 roku.

Zakres przestrzenny pracy obejmuje Gruzję w jej podziale administracyjnym pierwszego stopnia, zgodnie z którym terytorium państwa dzieli się na 2 republiki autonomiczne (Abchazję i Adżarię), 9 jednostek regionalnych oraz jedno miasto wydzielone na prawach regionu – Tbilisi. Z powodu trwającej rosyjskiej okupacji Abchazji i regionu Cchinwali jednostki te wyłączono z analizy.

W ramach realizacji celu głównego dysertacji skorzystano z szeregu metod ilościowych i jakościowych, z których za najważniejszą uznać należy metodę porządkowania liniowego z wykorzystaniem uogólnionej miary odległości GDM1 Walesiaka, którą wykorzystano w ramach pomiaru poziomu i dynamiki rozwoju gruzińskich regionów. Uzyskane wyniki pozwoliły na przeprowadzenie typologii regionalnych trajektorii rozwojowych. W ramach studium przypadku, dotyczącego społecznej percepcji rozwoju społeczno-gospodarczego dwóch wybranych jednostek regionalnych (Imeretii i Raczy-Leczchumi i Dolnej Swanetii), zastosowano technikę wywiadu kwestionariuszowego.

Rezultat badań pozwolił ponadto na wyodrębnienie szeregu rekomendacji dla analizowanego kraju, odnoszących się przede wszystkim do konieczności zmiany modelu polityki regionalnej Gruzji.